

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Νίκος Κωνσταντάρας

Ο τελευταίος βασιλιάς των Ελλήνων

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΑΚΡΗ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Με τον θάνατο του τελευταίου βασιλιά των Ελλήνων, σχεδόν 50 χρόνια μετά την κατάργηση του θεσμού, δεν δικαιολογείται η επιπολαιότητα με την οποία αρκετοί συμμετέχοντες στον δημόσιο διάλογο –από δεξιά και αριστερά– προσεγγίζουν το ζήτημα της βασιλείας και την ιστορική της πορεία, επιδιώκοντας πολιτικά οφέλη χωρίς κόπο. Ενώ αναμένουμε την ετυμηγορία κάποιων πάνσοφων ιστορικών του μέλλοντος να κρίνουν τον τέως βασιλιά και τον ρόλο που διαδραμάτισε τα λίγα χρόνια που διέθετε επιρροή, δεν μας απασχολούν οι διαχρονικές αδυναμίες του πολιτικού πολιτισμού μας. Αυτές που μας καθιστούν ευάλωτους σε καταστροφές, όποιο κι αν είναι το πολίτευμά μας.

Από τη σύσταση του ελληνικού κράτους, η βασιλεία ανέδειξε προβλήματα που προϋπήρχαν, ενώ πρωταγωνίστησε στη διατήρησή τους, ενίοτε, στην επιδείνωσή τους. Οι εμφύλιοι πόλεμοι των Ελλήνων οδήγησαν στη θέσπιση βασιλείας, διακόπτοντας την πορεία προς πολίτευμα δημοκρατικό, με Σύνταγμα. Η βασιλεία πρωταγωνίστησε και αυτή στον διχασμό και στη διαμόρφωση μιας πολιτικής κουλτούρας όπου η κεντρική εξουσία υπονομευόταν από τις εσωτερικές διχόνοιες, από τη δική της αδυναμία και από την έλλειψη νομιμοποίησης στα μάτια πολλών. Κάποιοι επιδίωκαν οφέλη από τη σχέση τους με την εξουσία, άλλοι καθοδηγούνταν από την πικρία των αδικημένων, αυτών που βρέθηκαν «απέξω». Η οργή, τα ομαδικά συμφέροντα, οι προσωπικές φιλοδοξίες, η ανάμειξη ξένων δυνάμεων έφτιαξαν ένα σύστημα όπου κυριαρχούσαν (και κυριαρχούν) η διχόνοια

και οι ευκαιριακές συμμαχίες. Η εμπλοκή του τέως βασιλιά στα γεγονότα της δεκαετίας του '60 δείχνει όχι μόνο την επιπολαιότητα του ιδίου και των συμβούλων του, αλλά και ενός πολιτικού συστήματος ανίκανου να αποτρέψει το μοιραίο, τη δικτατορία. Τα λάθη εκείνα επέτρεψαν στους Έλληνες να επανέλθουν στον δρόμο μιας πολιτείας που ονειρεύτηκαν οι συμμετέχοντες στις πρώτες εθνικές συνελεύσεις. Αυτά που πέτυχαν με την πώση της χούντας και με

το δημοψήφισμα για το πολίτευμα ενισχύθηκαν με τη σταθερότητα και την ευημερία που εξασφάλισε η συμμετοχή στην Ε.Ε. Κι όμως, ακόμη βλέπουμε πόσο εύκολα επανερχόμαστε σε διενέξεις και διχασμούς που δεν δικαιολογούνται από τη σημερινή πραγματικότητα. Τόσα χρόνια μετά το τέλος της βασιλείας, η διαχείριση της τελευταίας πράξης του δράματος ακόμη προκαλεί αμνησία, ένταση και μικροπολιτικές φιλοδοξίες. Αντί για περισυλλογή και γενναιοδωρία.

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ Η Ντάμα

Μόνο ψωμί και ελιά, χωρίς τον βασιλιά...

Πόσο καιρό τα Πετσωμένα ΜΜΕ προσπαθούν να μας πείσουν ότι ο κόσμος δεν ενδιαφέρεται για τις υποκλοπές, με απώτερο σκοπό φυσικά να κουκουλωθεί τελείως το σκάνδαλο; Ο σάλος που δημιουργήθηκε η πραξικοπηματική γνωμοδότηση του Ισίδωρου Ντογιάκου για το θέμα, επιχειρώντας να φιμώσει την ΑΔΑΕ, αποδεικνύει ότι ο κόσμος ενδιαφέρεται και για το ζήτημα των υποκλοπών και για τα θέματα δημοκρατίας και δικαιοσύνης που προκύπτουν απ' αυτό.

Η κοινή δήλωση των 16 καθηγητών νομικής που βάζουν για τα καλά στο «στόχαστρό» τους τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου έκαναν τον γύρο των κοινωνικών δικτύων, αλλά και των εφημερίδων και των sites. Γιατί; Όχι πάντως επειδή δεν ενδιαφέρεται ο κόσμος...

***Μόνο στην Ελλάδα του Μπτοσάκη θα μπορούσε ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου να βρει απέναντί του σύσσωμη την αντιπολίτευση, βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος, τον τέως Πρόεδρο της Δημοκρατίας, πρώην αντιπρόεδρο κυβέρνησης 18 κορυφαίους καθηγητές νομικής, εισαγγελείς, δικαστές, δικηγόρους και να παραμένει στη θέση του. Μόνο εδώ, με Μπτοσάκη, μπορούν να γίνουν αυτά.

Όλη η αντιπολίτευση, πρώην ΠτΔ Παυλόπουλος, νεοδημοκράτες Τζαβάρας, Κεφαλογιάννη, 16 Συνταγματολόγοι, Αλιβιζάτος, Σωτηρέλης, Κοντιάδης, Βενιζέλος, Κουρουνηδής έχουν βγει απέναντι. Κυβέρνηση: Μπα, απλά Ψιχαλίζει.

*** Όχι, τα έκανε και η Χούντα, η οποία διόρισε ως πρώτο πρωθυπουργό της δικτατορίας τον επίσης Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Κωνσταντίνο Κόλλια. Και επειδή οι νεότεροι δεν τον γνωρίζουν, ο κ. Κόλλιας έμεινε στην ιστορία για τις άριστες σχέσεις του με τα Ανάκτορα, με την ακραία αντικομμουνιστική πτέρυγα της ΕΡΕ και για τις παρεμβάσεις του στο έργο του ανακριτή, τότε, Χρήστου Σαρτζετάκη, στην υπόθεση της δολοφονίας του Γρηγόρη Λαμπράκη, το 1963, που σκοπό είχαν να προστατεύσουν από διώξεις τους αξιωματικούς της Χωροφυλακής που είχαν αναμειχθεί στην υπόθεση.

Κάτι σας θυμίζει; Και μένα...

Για να ξέρετε πώς γίνεται: Ο Κωνσταντίνος Κόλλιας, που διετέλεσε εισαγγελέας Αρείου Πάγου, γνωστός για τις παρεμβάσεις του στο έργο του ανακριτή Χρήστου Σαρτζετάκη στην υπόθεση της δολοφονίας Λαμπράκη έγινε «πρωθυπουργός» επί χούντας το 1967.

*** Είχε την ελληνική υπηκοότητα; Όχι. Ήταν Έλληνας; Όχι. Είναι ελληνικός ο Οίκος του Σλέσβιχ – Χόλσταϊν – Σόντερμπουργκ – Γκλύξμπουργκ; Όχι. Για ποιον ακριβώς λόγο έπρεπε να ταφεί με τιμές αρχηγού κράτους; Για την προσφορά του στη χώρα; Για τον ύπουλο ρόλο του στην Αποστασία; Για το στρώσιμο του χαλιού στη Χούντα; Για τι ακριβώς; Κωνσταντίνος Γκλύξμπουργκ, 2016: Οπωσδήποτε θα όρκιζα ξανά κυβέρνηση τη χούντα!!!

*** Ας πάνε όποιοι θέλουν να πάνε στην κηδεία του, ας βγάλουν και σημαίες, ας ανάψουν και κηροστάκια, δεν με απασχολεί καθόλου. Ας πάει και ο Χρυσομάλης της Νέας Δημοκρατίας και όποιος άλλος θέλει. Ο Χρυσομάλης άλλωστε είχε πάει και στο μνημόσυνο του Μακρυγιάννη, που τιμούν κάθε χρόνο ακροδεξιόι, χρυσαυγίτες και όλο αυτό το συναπάντημα. Δεν θα πάει στην κηδεία του τέως;

Μας εμείνε μονο το ψωμι κι ελια, χωρίς το βασιλιά *** Ο Κυριάκος είπε ότι η επιστροφή (με δανεισμό) των Γλυπτών του Παρθενώνα θα γίνει εφόσον κερδίσει τις εκλογές και θα έχει όλο το επόμενο διάστημα να εργαστεί γι' αυτό. Από την άλλη η υπουργός Πολιτισμού της Αγγλίας είπε ότι δεν υπάρχει τέτοιο ενδεχόμενο. Ποιον από τους δύο πιστεύετε;